

бителі вані, коли-б зобачили, що ви умі-
сте вмирати за єдність один за другого, а
тоді вони-б не кизнекували вас так. І
приймалися ті слова, як зерно на буйній
землі. І пані, бачивши, що не переливки,
давай утихомирювати людей. Як тільки
хто признається до віри Христової, того
побивають камінем, або розпинають, або
палять. Але се нічо не помагало, христі-
янство ширилося, а з ним ширилася брат-
ська любов між хлопцями, між робітниками,
між біднотою та голотою.

Але найшовся й між жидівськими па-
нами один розумний на голову, звався
він Павло. Мордував він людей, різав, па-
лив, але бачить, що так нічого не допоможе,
задумав хитре діло. Та й думав собі, вбе-
руся я в овечу шкіру та піду між овечки,
то там уже нароблюю між ними патолохи.
— Справді прийняв християнство, та як був
розумний, ще й філософ, то став у них в
рівні з апостолами та й почав учити. Учи-
ти учив, але й свого панського та прави-
тельственного жучка підпускав. Знає він,
що уряд або власть на службі у панства,
а не у простих людей, бо гурт панів і
рахується власне державою, а хлопець, або
робітник, то так собі товариша робоча, або